

voor de kust verging. De bemanning verzoop en met zulk een geweld sloeg het water tegen de schuit, dat die in deelen uiteenviel. Een zijkant van den Spanjaard geraakte in de maling en toen eenen dag later er een heer kwam van de assurance, dreef er nog een wand. De maling had die in haar macht en scheen van geen aflaten te weten. Het was een lap ijzer en houtwerk, die nog een goede waarde had, zoodat die van de assurance dacht: ik zal een som gelds uitloven voor hem die er heen zwemt en er eenen kabel aan vastmaakt. Maar daar waren er niet vele onder de mannen op den dijk, die daartoe lust gevoelden.

— Hoor toe, zei Jacob Meerendonk, die een jonkman was, als ge er tien guldens oplegt zal ik een kans waage.

— Wiz wiezer, zeiden die van het dorp, het kan je dood wize.

Maar Jacob Meerendonk haalde zijn schouders op en mat met het oog den afstand van den dijk tot aan den wikkenden wand. De storm van den dag tevoren was gaan liggen. Ge zoudt niet gelooven dat dit vlak water weerom drie-en-twintig dooden had opgenomen, zoo argeloos en vriendelijk lag het daar te spiegelen. Enkel daarginds in de maling kolkte en wielde het, trokken de stroomingen recht tegen elkander in, dwars over elkander heen.

— D'r is t'r nog nooit eenen levend uut ekomme, waarschuwde een der mannen.

— Dan zal ik de eerste wize, zei Jacob Meerendonk enkel.

Achter eenen rietschelf trok hij zijn kleeren uit en wond een lang touw om zijn lijf. Toen hij het water inging kwamen de menschen van het dorp aangelopen. Want Kees Roelse, die Jacob zijne zwembroek en het touw was gaan ophalen, had natuurlijk zijnen mond niet gehouden en zoo ook vernam het Jacob zijnen vader. Die kwam bij de groep mannen en vrouwen aan toen zijn zoon al wel haast de maling had bereikt. Daar werden toen op den dijk niet veel woorden gesproken. Die van het dorp zagen Jacob door het gladde water schieten en Kees Roelse, die het touw te vieren stond, voelde het langs zijn handen schuren. De oude Meerendonk zag hoe dat zijn zoon een schielijke wending maakte en hij keek dien heer van de assurance aan alsof hij zeggen wou: als dat geval niet goed verloopt, zult ge er weet van hebben. Maar dat scheen niet eens noodig, want die van de assurance was al door de onrust gegrepen op het moment dat Jacob Meerendonk te water ging. Hij dacht bij z'n eigen, dat hij beter geen geld beschikbaar had kunnen stellen, dat als er iets met dien waaghalzigen jonkman gebeurde, hij niet vrijuit zou gaan.

— Ik zien 'm niet meere....

Een der vrouwen sprak. Het touw stond strak tusschen den zwemmer en Kees Roelse.